

РЕШЕНИЕ

№ 9532

гр. София, 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **12850** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Т. С. С. срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Решение № 42-ЗДОИ/24.11.2025г. на кмета на Район „Овча купел“-СО.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Посочва, че поисканата информация по процесното заявление и още две заявления представлява разменената кореспонденция между районната администрация и нейната съсобственичка в имота на адрес [населено място], [улица],[жк]по повод незаконно строителство - премахната фасада на сградата в имота, узаконяване на остъкляване на балкон и дадено предписание за възстановяване на предишното положение. Посочва, че търсената информация е обективирана в документи, съхранявани в районната администрация и не представлява лична кореспонденция.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното искане се поддържат чрез адв.М., която се позовава на правото по чл.41 от Конституцията за достъп до информация на гражданите. Търсената информация определя като обществена такава от категорията служебна. Намира, че в случая не е било налице приложеното основание за отказ, тъй като исканата информация не е защитена поради това, че е налице надделяващ обществен интерес. Претендира разноски по представен списък. Счита, че на ответника разноски не се дължат поради това, че с поведението си е дал повод за завеждане на делото. Допълнителни съображения излага в писмена защита.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.П. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В

писмена защита отправя искане жалбата да бъде оставена без уважение като недопустима, неоснователна и недоказана. Излага подробни съображения относно прилагането на ЗДОИ по принцип като цитира и съдебна практика, неотнормирана в по-голямата ѝ част към конкретния случай, тъй като жалбоподателката е поискала предоставянето на конкретни документи, а не обобщаване и изготвяне на справка с конкретна информация. Твърди, че всички заявления имат за цел жалбоподателката да разбере дали е констатирано незаконно строителство в имота ѝ или не, поради което не е налице надделяващ обществен интерес. Разяснява правомощията на кмета на района по прилагането на ЗУТ, като акцентира, че той не е длъжен да се произнесе с акт по сигнал за налично незаконно строителство.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по подаденото от жалбоподателката Заявление за достъп до обществена информация рег.№ РОК25-РИ09-30-/2/ от 23.10.2025г., с което тя е поискала от кмета на Район „Овча купел“-СО предоставянето по реда на ЗДОИ на следната информация, определена като обществена: 1. Заверено копие от писмо на СООК № РОК25-АП00-148-/3/ от 15.10.2025г. и 2. Заверено копие от писмо до СООК № РОК25-АП00-148-/2/ от 14.10.2025г.

С писмо изх.№ РОК25-РИ09-30-/11/ от 05.11.2025г. на кмета на Район „Овча купел“-СО, адресирано до П. М., същата е била уведомена, че жалбоподателката е подала в районната администрация 3 заявления по ЗДОИ, касаещи документи и информация по образувана преписка за незаконно строителство. На основание чл.31, ал.2 ЗДОИ в качеството на трето лице адресатът на писмото е поканен да заяви изрично съгласие за предоставяне на търсената със заявленията информация, без да е определен срок за това.

Видно от представените на л.49 и л.50 доказателства, П. М. с писмо, изпратено по електронна поща на 06.11.2025г. е заявила, че не дава съгласие да бъде предоставен достъп до документите, поискани от заявителката.

Последвало е издаването на обжалваното решение, с което на основание чл.37, ал.1, т.2 вр. чл.28, ал.1, т.2 ЗДОИ ответникът е постановил отказ за предоставяне на достъп до търсената от оспорващата информация поради отказа на третото лице, което тя засяга. Решението е връчено на жалбоподателката на 25.11.2025г. /протокол на л.9/, а жалбата срещу него е подадена директно в съда на 27.11.2025г.

Въз основа на така установеното съдът приема, че жалбата, с която е сезиран е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши длъжната по чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващата, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ задължени субекти за предоставянето на обществена информация са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. Съгласно чл.38, ал.1, изр.2-ро ЗМСМА орган на изпълнителната власт в района е кметът на района, съответно той е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ. Съответно оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на

предоставената му от закона власт.

В качеството си на задължен субект той е длъжен да разгледа подаденото заявление за достъп до обществена информация и да се произнесе по него в 14-дневен срок от регистрирането му по начините, предвидени в чл. 28, ал. 2 ЗДОИ като предостави достъп до търсената информация или постанови изричен отказ, в който да посочи основанията за това.

Основанията за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация са регламентирани в чл.37, ал.1 от закона – когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл.13, ал.2 /когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи/ - т.1; когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес – т.2; когато исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца – т.3.

Освен тези основания за отказ законът регламентира още няколко хипотези, в които задълженият субект не дължи предоставяне на поисканата по този ред информация – когато тя представлява лични данни и когато предоставянето ѝ се извършва по друг ред, както и когато предоставянето на информацията е длъжимо във връзка с административното обслужване на гражданите /чл.2, ал.5, чл.4, ал.1, чл.8, т.1 ЗДОИ/.

В случай, че търсената информация не попада сред посочените изключения /чл.2, ал.5, чл.4, ал.1, чл.8, т.1 ЗДОИ/, задълженият субект следва да извърши преценка дали тя представлява обществена информация и след това да прецени дали е налице някое от основанията за отказ по чл.37, ал.1 ЗДОИ. След установяване на основание за отказ, за да откаже предоставяне на информацията следва да обори въведената с § 1, т.6 ДР ЗДОИ презумпция за надделяващ обществен интерес.

В случая, видно от мотивите на оспореното решение, ответникът не е изложил съображения дали и защо приема, че търсената информация представлява обществена такава по дефиницията, дадена в чл.2, ал.1 ЗДОИ - всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Въпреки това, с оглед предприетите от него последващи действия по заявлението, следва да се приеме, че отговорът на този въпрос е положителен. Ответникът обаче не е съобразил нормата на чл.8 ЗДОИ, а именно, че е налице друг ред за предоставяне на исканата информация, следователно процесният е неприложим.

Не се спори между страните, че в имот, съсобствен между жалбоподателката и третото лице П. М., е извършено строителство от последната, срещу което оспорващата е подала жалба с твърдение, че е незаконно, тъй като засяга фасадата на съсобствената сграда, за което не е дала съгласие.

След като се касае до съсобствения на жалбоподателката имот и извършеното в него строителство, срещу което тя е подала жалба, то предоставянето на търсената от нея информация е длъжимо по реда на административното обслужване на гражданите – чл.8, т.1 ЗДОИ.

Принципно вярно е твърдението на ответната страна, че кметът на района не е обвързан със задължение да спре извършването на строеж, за който в подаден до него сигнал се твърди, че е незаконен. Той дължи обаче извършване на проверка по сигнала и спиране на незаконното строителство, в случай, че такова бъде установено. Административният орган също така, е

длъжен да уведоми сигналоподателя за резултатите от извършената проверка, а именно установено ли е незаконно строителство и какви са предприетите действия, ако това е потвърдено.

Поради това, вместо да бъде търсено съгласието на П. М. дали да бъде предоставена информация на жалбоподателката във връзка с извършената проверка по твърдения за наличие на незаконно строителство, е следвало да ѝ бъде указано, че е налице друг ред за получаване на копия от търсените документи.

Предвид установената приложимост към конкретния случай на чл.8, т.1 ЗДОИ, оспореният акт е правилен по своя резултат, съответно жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът намира, предвид липсата на фактическа и правна сложност, че следва да бъде присъдено в минималния размер по чл.24 НЗПП, а именно равностойността в евро на 200 лева или 102 евро.

Съдът намира за неоснователно възражението на пълномощника на жалбоподателката, че разноски на ответната страна при такъв изход на правния спор не са дължими, поради това, че с поведението си е дал повод за завеждане на делото. Разпоредбата на чл.78 ГПК, в т.ч. ал.2, на която се позовава оспорващата, в случая не може да намери приложение, тъй като АПК съдържа изрична регламентация по въпроса за възлагане на разноските по делото. Само при липса на изрична регламентация по въпроса ГПК би бил субсидиарно приложим на основание препрещащата разпоредба на чл.144 АПК, а в случая последният в чл.143, ал.3 предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Да се приеме, че във всеки случай, когато жалбата срещу административен акт е отхвърлена, жалбоподателят не дължи разноски на административния орган, тъй като последният с издаването на административен акт, неблагоприятен за оспорващия, е дал на последния повод за завеждане на делото, представлява пряко противоречие с цитираната правна норма и принципите на равнопоставеност на страните в съдебно-административния процес.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. С. С. срещу отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, обективиран в Решение № 42-ЗДОИ/24.11.2025г. на кмета на Район „Овча купел“-СО.

ОСЪЖДА Т. С. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата в размер на 102 /сто и две/ евро, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по арг. от чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: